

ORZECZENIE W PRAWIDŁOWYM BRZMIENIU PO SPROSTOWANIU

Sygn. akt: II AKa 310/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Jolanta Śpiechowicz
Sędziowie	SSA Michał Marzec (spr.) SSA Aleksander Sikora
Protokolant	Magdalena Baryła

przy udziale **Prokuratora Prok. (...). del. W. O.**

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2013 roku sprawy

1. **R. S.** s. R. i Z.

ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 280 § 1 k.k., art. 280 § 2 k.k. i inne;

2. **Z. P.** s. H. i K.

ur. (...) w T.

oskarżonego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.;

na skutek apelacji obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 6 maja 2013 roku, sygn. akt. IV K 224/12

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że łagodzi karę wymierzoną oskarżonemu Z. P. w punkcie 5 wyroku do wysokości 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, na poczet której na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 października 2012 roku do dnia 3 października 2013 roku;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Gliwicach) na rzecz adwokatów: S. G. i M. F. – Kancelarie Adwokackie w Z. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonym R. S. i Z. P. w postępowaniu odwoławczym;

4. zwalnia oskarżonych R. S. i Z. P. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

II AKa 310/13

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 6 maja 2013 roku uznał oskarżonych:

- Z. P. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na mocy art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk skazał go na karę 4 lat 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 23.10.2012 r. do dnia 6.05.2013 roku.
- R. S. za winnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności, z art. 280 § 2 kk i za to na mocy tego przepisu skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i za to na mocy art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. zarzucił obrazę przepisów postępowania art. 4 i 7 kpk poprzez sprzeczną z tymi przepisami ocenę materiału dowodowego, art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu przestępstwa oraz z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierności kary. Wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego S. zaskarżył wyrok w zakresie kary łącznej i zarzucił obrazę art. 53 § 1 kk poprzez niedostateczne uwzględnienie celów zapobiegawczych i wychowawczych kary. Wniósł zmianę wyroku i wymierzenie kary 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego P. okazała się zasadna, ale tylko w części dotyczącej kary.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego P.:

Apelacja obrońcy kwestionuje prawidłowość ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia, więc należy rozpocząć rozważania od ogólnego stwierdzenia, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, nie tylko w zakresie wynikającym z wywodów apelacji obrońców, nie nasuwają zastrzeżeń. Są one bowiem oparte na wynikach przewodu sądowego i nie zawierają błędów logicznych czy faktycznych. Sąd Okręgowy przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, a zebrane dowody ocenił bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów określonej dyspozycją art. 7 kpk i zasady obiektywizmu z art. 4 kpk. W efekcie Sąd I instancji słusznie uznał, iż oskarżony był sprawcą czynu przypisanego mu w wyroku.

Sąd Okręgowy miał bezpośredni kontakt z przesłuchiwanymi osobami na sali sądowej i dokonując oceny przeprowadzonego w ten sposób materiału dowodowego w sposób prawidłowy zwrócił uwagę, w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, na istotne dowody przesądzające winę oskarżonego. Nie ma potrzeby w tym miejscu wszystkich argumentów szczegółowo powtarzać wystarczy podnieść, iż materiał dowodowy na którym Sąd Okręgowy oparł swe ustalenia, to przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonego R. S. oraz zeznania świadków S. S. (2) i S. K.. Wyjaśnienia R. S. nie pozostawiają wątpliwości, iż oskarżony P. współdziałał z R. S., gdyż był obecny na miejscu przestępstwa, dokonał wstępnego rozpoznania miejsca przestępstwa, przekazując R. S. informację o pracownicy

punktu, następnie obserwował ulicę i punkt skupu złomu, a po ucieczce z miejsca zdarzenia po dokonaniu czynu otrzymał od R. S.100 złotych. Z kolei zeznania świadków S. S.(1) i rozpoznającego oskarżonego świadka S. K. świadczą o tym, że oskarżony P. był w punkcie skupu już 2 dni przed dokonaniem rozboju i dokonał rozeznania rozglądając się po punkcie skupu. Ten materiał dowodowy wsparty zeznaniami świadków J. Ż. i Z. S. pozwoliły na podważeniu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. i poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych, co do jego udziału w przestępstwie. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw zarówno do podważenia poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej jego zachowania.

Zupełnie chybiony jest zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk w sytuacji, gdy z pisemnego uzasadnienia nie wynika by Sąd Okręgowy powziął jakiegokolwiek wątpliwości przy dokonanej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego. Istnienie sprzecznego ze sobą materiału dowodowego jakim były wyjaśnienia oskarżonego P., który do winy się nie przyznawał oraz pozostałego materiału dowodowego nie może być utożsamiane z istnieniem wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 kpk. Ewentualne wątpliwości obrońcy, powstałe w toku własnej oceny dowodów, nie korzystają z ochrony tego przepisu.

Zgodzić się należy z zarzutem apelacji obrońcy, iż wymierzona kara razi swą surowością. Z. P. jest recydywistą wielokrotnym i słusznie okoliczność ta została uwypuklona przez Sąd Okręgowy, jako istotna okoliczność obciążająca mająca wpływ na wymiar kary. Tyle, że kara winna uwzględniać również okoliczności ściśle związane z popełnionym czynem. Nie można tracić z pola widzenia podrzędnej roli oskarżonego P. w popełnionym przestępstwie. Obaj sprawcy realizowali uzgodniony plan popełnienia przestępstwa, ale zgodnie z tym planem, udział oskarżonego P. polegał na wstępnym rozpoznaniu i staniu na czatach. Także podział pieniędzy po dokonaniu rozboju świadczy, że podobnie oceniali to obaj oskarżeni, nie był to przecież podział równy. Winna ta okoliczność znaleźć odbicie w wymierzonej karze. Za rażąco surowe należy uznać wymierzenie oskarżonemu P. kary pozbawienia wolności, co prawda w dolnym progu zagrożenia, ale jednak w wymiarze odbiegającym od jego minimum. Przypomnieć należy, że wobec S., choć za inaczej kwalifikowany czyn, orzeczono karę w minimalnym możliwym wymiarze. Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, do innego potraktowania oskarżonego P. i uznał, iż punktem wyjścia do ustalenia koniecznej represji wobec oskarżonego winien być dolny próg zagrożenia przewidziany w części szczególnej za przestępstwo z art. 280 § 1 kk. Istotna okoliczność obciążająca jaką jest uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego winna skutkować wymierzeniem kary powyżej tego minimalnego progu. Dlatego zaskarżony wyrok należało zmienić i złagodzić wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności do 3 lat.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego S.:

Zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej, błędnie formułowany w apelacji jako zarzut obrazy prawa materialnego art. 53 § 1 kk nie jest zasadny.

Celem kary łącznej jest takie ukształtowanie wyroku, by kara ta stanowiła sprawiedliwą odpłatę za wszystkie czyny podlegające łączeniu. Zdaniem Sądu Apelacyjnego kara łączna wymierzona w zaskarżonym wyroku wobec oskarżonego S. posiada ten przymiot. Jeżeli chodzi o sam wymiar kary łącznej to należy przypomnieć apelującemu obrońcy, że sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważenia tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar jednostkowych, lecz powinien rozważyć przede wszystkim takie okoliczności jak ilość kar podlegających łączeniu, ich wysokość, jaki związek podmiotowy lub przedmiotowy istnieje pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy te okoliczności prawidłowo dostrzegł i ocenił.

Argumentacja apelacji nie mogła tej oceny zmienić gdyż jest mało przekonywująca. Nie ma powodu przywiązywać tak istotnego znaczenia do przyznania się oskarżonego do winy, jak to czyni apelacja. Przecież oskarżony został rozpoznany przez uczestników zdarzeń, w tym pokrzywdzonych. C. L. pracował kiedyś z oskarżonym i dokładnie opisał jego udział w dokonaniu rozboju. Także S. S. (2) rozpoznała oskarżonego i opisała jego zachowanie. Twierdzenia apelacji o przekroczeniu granic skruchy przez oskarżonego w złożonych wyjaśnieniach są ocenami na wyrost, jeśli zważyć, że nie ujawnił pełnego udziału oskarżonego P. w przestępstwie i dobrowolnie nie naprawił szkody.

Orzeczoną z zastosowaniem zasady asperacji karę łączną, należy zatem uznać za zasadną, sprawiedliwą i nie noszącą przymiotu rażącej surowości.

Zwolnienie oskarżonych od kosztów jest konsekwencją ich złej sytuacji finansowej i niemożności poniesienia bez uszczerbku kosztów sądowych postępowania odwoławczego.